

pinsemenigheten

BETEL, TRONDHEIM, 50 år

JUBILEUMSSKRIFT

PINSEMENIGHETEN BETEL
TRONDHEIM

50 ÅR

1920 – 18. januar – 1970

REDAKSJON:

Morgan Kornmo

Jan Sæther

Thorleif Egeland

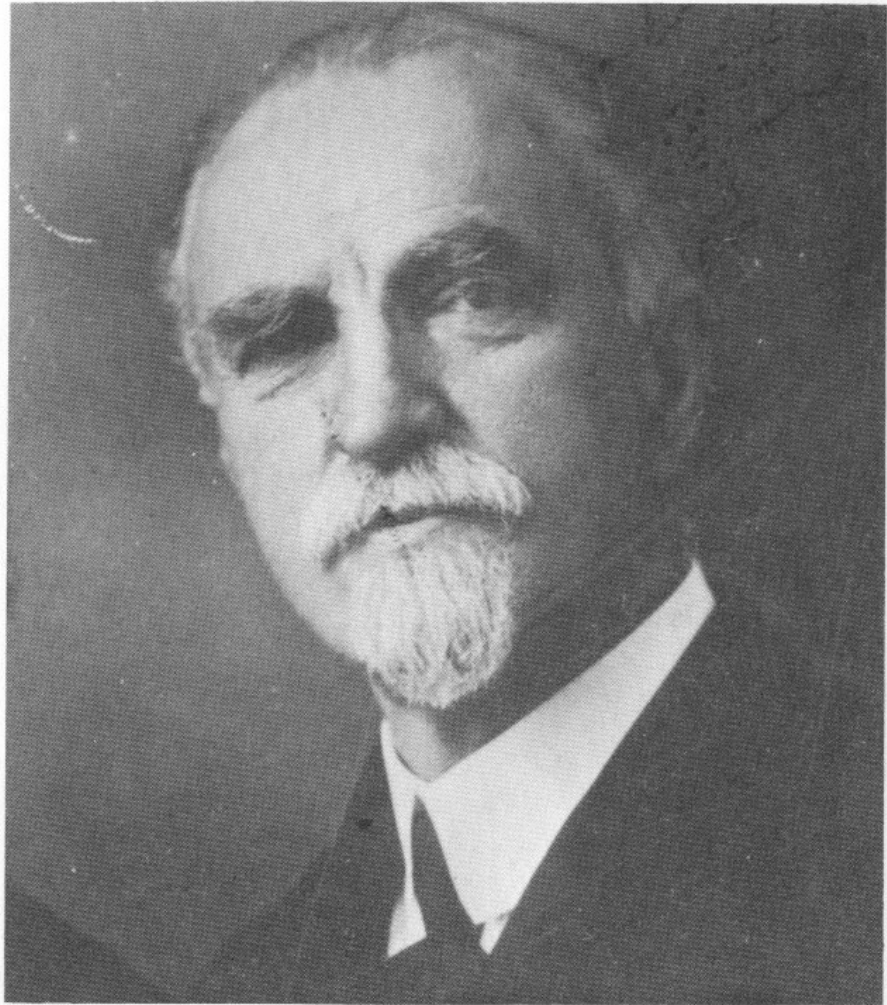
TRONDHEIM JANUAR 1970

ASG. BJÆRUMS TRYKKERI

INNHold

	Side
Forord, Av forst. Morgan Kornmo	5
Menigheten gjennom 50 år.....	7
Betel – Guds hus	14
Den senere tids virksomhet	20
Virksomheten i 30-årene	20
Under krigen og årene etter	22
Virksomheten i senere tid	26
Søndagsskolen	35
Menighetens misjonsvirksomhet	44
Ennå meget land å innta	50

T. B. Barratt.
Pinsebevegelsens grunnlegger i Norge.

FORORD

For alt det vi har gjort,
har du utrettet for
oss." Es.26,12.

Det ville ikke vært riktig for en menighet som har eksistert i 50 år, ikke å stoppe opp en stund å tenke på tiden som er gått. Og tankene samles ikke først om mennesker, men om Gud, om Jesus Kristus og om den Hellige Ånd.

Jeg tror ikke vi i dette tilfelle fristes til overmot, stolthet og beundring av mennesker. Men vi gripes helt naturlig av en sterk kjensle av ydmykhet, respekt og uforklarlig takknemlighet for Guds grenseløse nåde.

Hva vi som menighet føler ved 50-års jubileet tror jeg ikke kan uttrykkes bedre enn med profetens ord: „For alt det vi har gjort, har du utrettet for oss.”

Som dette lille jubileumsskriftet vil vise, har menigheten Betel hatt en beveget historie. Det begynte ringe, men overbevisende, og har vokst fram til en livskraftig og sterk Guds menighet som på lokalt plan har betydd meget for norsk pinsekristendom. Menigheten Betel har også på grunn av sin geografiske beliggenhet, betydd meget for pinsevekkelsen i landsmålestokk.

Ved denne milepelen minnes vi i dyp takknemlighet de brødre og søstre som var med i de sterke brytningsårene. Vi takker Gud for deres gudsfrykt, troskap og offervilje. Vi er glade for at vi under jubileet får lov å ha med oss noen av dem som var med „fra begynnelsen”.

Vi håper at de kommende generasjoner må være kallsbevisste og tro mot den gudgitte oppgave som er oss betrodd, og det helt til Jesus kommer igjen.

Tanken på Betels 50-års jubileum er ikke å stanse ved en begivenhetsrik historikk, men heller at tilbakeblikket skulle bli en kjærkommen inspirasjon til, som aldri før, å kunne bli en framtidsrettet menighet.

Jubileumsskriftet er vel ikke så uttømmende som mange skulle ønske det, men å få med alle detaljer er ikke mulig. Vi tror likevel at det har lyktes oss å få laget et tverrsnitt av menighetens liv gjennom 50 år.

Vi som har hatt med det redaksjonelle arbeid å gjøre, håper at skriftet må bli en kilde til glede og velsignelse, – og framfor alt til Guds ære.

Tillykke med Betels 50 års jubileum!

Morgan Kornmo
forstander.

MENIGHETEN GJENNOM 50 ÅR

Den første tid

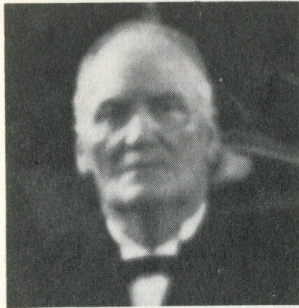
Vekkelsen som i det gamle Kristiania gikk fram i slutten av 1906, etter at metodistpastoren T.B. Barratt var hjemvendt fra Amerika der han hadde opplevd åndsåpen, nådde Trondheim først 12 år senere. I 1918 begynte en vekkelse i „Missionshuset” (frimisjonen), og de bønnesamvær som fra denne tid holdtes rundt om i hjemmene skulle vise seg å bli den vugge hvorav Pinsemenigheten i Trondheim vokste opp.

Betegnende er det at pinsevekkelsens opprinnelse i Trondheim ikke var knyttet til noen spesiell forkynner. Det var Guds Ånd som begynte å virke på den enkelte. Man begynte å be til Gud på en ny måte, og Ånden falt rundt om i hjemmene. Skal noe navn knyttes til denne aller første tid, må det være Mikkel Nilsen. Han blir regnet som initiativtaker og primus motor blant de som etter hvert kalte seg Pinsevennene. I likhet med mange andre hadde han sin bakgrunn i Brødremenigheten.

Møtene hos Jystad på Gardermoen og hos Hogstad på Strinda

De første bønnesamvær fant visstnok sted i Strandveien, men mer kjent ble de senere møter hos Haldo Jystad på Gardermoen, stedet som etter hvert ble det faste samlingspunkt for den nye pinsevenn-gruppe. Foruten her holdtes det også bønnesamvær hos gårdbruker Ole Hogstad på Strinda.

Ingeborg Jystad, som ved siden av Odine Gellein er eneste nålevende av dem som var med fra den aller første tid, husker godt disse bønnesamvær som ofte varte til langt på natt. Hun forteller:

Mikkel Nilsen

regnes som initiativtager og leder blant de første pinsevenner i Trondheim. Etter stiftelsen ble han en av de fire første eldste i menigheten.

Olaf Rogde

Menighetens første forstander (1920-1922).

Vi måtte sette vakt utenfor huset da mye ungdom samlet seg og laget bråk. Hånord var det alminnelig å høre. De sa som så: „Hvorfor roper dere så høgt? Er Vår Herre tunghørt? Hvorfor kan dere ikke begynne tidligere på dagen, så slipper dere å holde på så langt på natt! Men herlige tider var det.

Også søster Gellein husker godt den første tiden, sine 89 år til tross. Hun ble med pinsevennene i 1919 og forteller med entusiasme om da hun selv i et bønne møte på Strinda „var under kraften”, som hun uttrykte det, og syntes hele rommet beveget seg. Guds Ånds virksomhet begrenset seg imidlertid ikke til møtene, den gav seg utslag i stor kjærlighet vennene imellom, slik at når man fikk øye på hverandre i byen, løp man gjerne rett over gaten for å hilse på og samtale om det man opplevde.

Fra menighetens første dåpshandling på Ranheim.

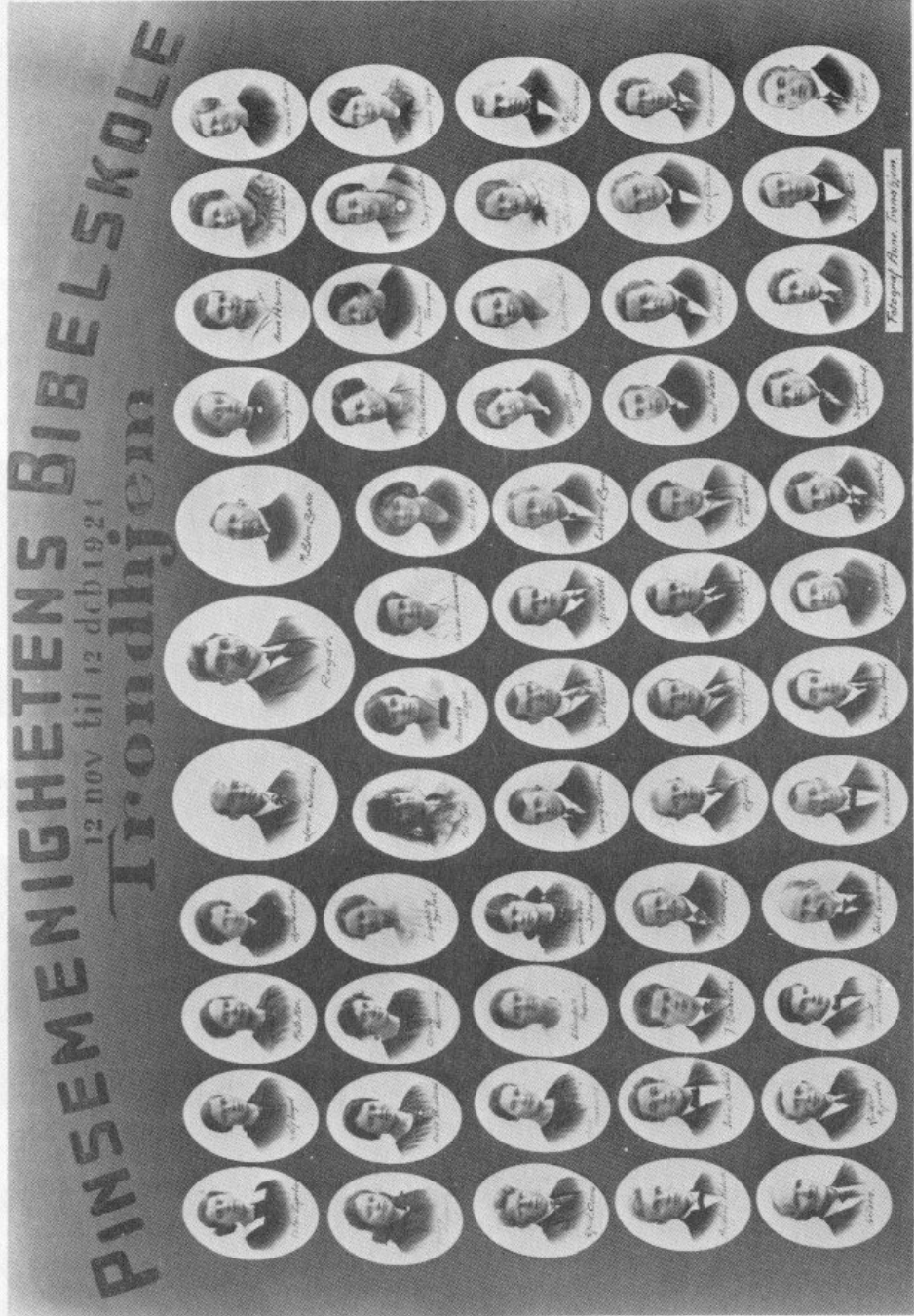

Hageselskap i solveggen utenfor Haldø Jystads hus på Gardemoen. Sittende i forgrunnen (f.v.) Fru Sørli, Maren og Ingeborg Jystad.

Sittende bak: Thor Sørli, Johan Magnussen, Haldø Jystad, Aagot Jystad og Werner Skibsted med Sørli's datter på fanget.

Stående: Erling Strøm og Daniel Bjerkan.

Den første Bibelskolen.

Menigheten blir stiftet

Den 18. januar 1920 tok 17 kvinner og menn hverandre i hendene, slo ring og markerte på denne måten stiftelsen av Pinsemenigheten i Trondheim. Dette skjedde etter alt å dømme hos Jystad på Gardermoen, hvor de fleste bønnemøtene da holdtes. Evangelist Olaf Rogde, som en tid hadde virket blant vennene, ble menighetens første forstander. Han innsatte fire eldstebrødre: Tidligere „bønneringsleder” Mikkjel Nilsen, lærer og senere predikant Ivar A. Dahl, kalt „en far i Israel”, gårdbruker Ole Hogstad, Strinda, som av dagspressen på sin 75-års dag fikk vitnesbyrdet for alltid å ha vært „en nobel og rettlinjert mann” og til sist Jonas „vognmann” Johansen. To år senere ble eldsterådet utvidet til 7, og da ble valgt inn i tillegg til de 4 allerede nevnt: Odin Rønning, O. Meyer-Hansen og Oscar Nilsen. Sistnevnte, som var vokter på Reitgjerdet, virket senere meget som predikant både i Nordland og Nordmøre, såvel som i Trøndelag.

Menighetstjenere og -tjenerinner hørte også med i en menighetsdannelse. Halvor Strand og Solem valgtes til tjenere, i 1922 supplert av Jakob Minde og Ludv. Bye. Til menighetstjenerinner ble i begynnelsen valgt søstrene Aagot Jystad (gift Wadder), Antonette Aune, Johanne Engelsbak og Anna Hogstad. I 1922 ble str. Engelsbak og Hagstad avløst av Oline Rønning, Olaus Rønning, Marie Ranheim og Sigrid Olsberg. Fra denne tid av ble menighetstjenerinnene ikke ansett som faste medlemmer av eldsterådet, slik det var praktisert fra begynnelsen av.

Verdt å merke seg er den omfattende og vidt forgrenede virksomhet som menigheten fra første stund organiserte. Et tydelig bevis for dette er de valg som fulgte selve stiftelsen. Foruten menighetskasserer (O. Meyer-Hansen) valgtes kasserer for Hedningemissionen, for Nordlandsmissionen – senere Evangelistkassen – (J. Johansen) og for byggefond (J. Johansen). Likeledes hadde man sykesøster (Hanna Langløkken) og søndagsskolebestyrer (Ingeborg Jystad).

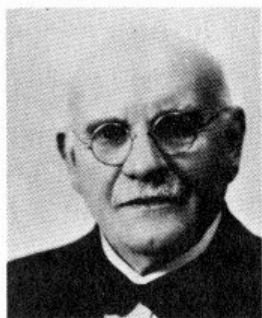
Thor Sørli

ble menighetens annen forstander. Han virket ca. halvannet år fra høsten 1923.

Ole Hogstad

Gårdbruker på Strinda, medlem av det første eldsteråd. Han var også medlem av den første byggekomite som ble oppnevnt i 1923 og som det lyktes å sikre menigheten eget lokale.

Ivar A. Dahl

Tidligere lærer, en av menighetens fire første eldste-

„Av Gud eller djevelen?”

Utad fremkalte pinsevennene mange slags reaksjoner. Ifølge en annonse i „Ny tid” gjentok forst. Thorkildsen i Misjonshuset tirsdag 11. mai 1920 et tidligere avholdt foredrag med tittelen: „Pinsevækkelsen – er den av Gud eller djevelen.”

Bønnesamværene hos Jystad på Gardemoen og Hogstad på Strinda synes å ha fortsatt flere år etter menighetsdannelsen. Således kunne senere Daniel Bjerkan, som ble opptatt i menigheten 1923, beskrive disse bønnemøter: „Vekkelsesluften var herlig, sjeler ble frelst og døpt i Den hellige ånd og ild. Ofte såes ildtunger over oss når vi lå og ba til Gud”.

Til de vanlige ukemøter leide man „Salen” i Kjøpmannsgt. 30, mens søndagsmøtene etter hvert måtte holdes i Turnhallen, som var et større lokale. Her ble også menighetens første årsmøte holdt 18/1 1921, og samme året Pinsevennernes sommerstevne, i forbindelse med Hedningemisjonens årsmøte, hvor bl.a. T.B. Barratt og den engelske pastor Smith-Wiglesworth deltok.

Første dåpshandling

Om Trondheims første pinsevenner skrev forst. Redse mange år senere at „de hadde fått den hellige ekspansjonstrang som ikke kan slå seg til ro i passiv makelighet, men som må utfolde seg”. –

Menigheten opplevde en eksplosiv vekst det første året, 145 nye ble opp-

tatt, av disse hadde over 100 blitt døpt og nesten like mange ånds døpt.

Den første dåpshandling fant sted i fjorden ute ved Ranheim. (Se bilde på side 9.) Senere på forskjellige steder ute i det fri, inntil det ble innredet dåpsbasseng i en låve hos Hogstad på Strinda. Ved første dåpshandling i Turnhallen i 1921 ble 21 døpt.

Etter at forstander Rogde hadde sluttet, var menigheten uten forstander fram til oktober 1923, da Thor Sørli tok imot kall. I slutten av 1922 hadde imidlertid evangelist John Søndena fra Sauda virket en tid som fast predikant.

Tidlige menighetsbeslutninger

Menigheten hadde tidlig klare direktiver for sine medlemmer, og var streng når det gjaldt overholdelse av disse.

Selve opptagelsene ble formulert slik: „Ingen blir at opta i menigheten uten frelste og døypte mennesker, og først efter beslutning av de eldste og menigheten” (vedtatt 19/2 – 1922).

Noe senere ble det vedtatt en ordning som gikk ut på at alle medlemmer ved hvert årsmøte måtte fornye sitt medlemskap etter følgende hovedpunkter (vedtatt 13/6 – 1923):

- 1) Han (hun) maa vite med sig selv og likesaa maa det være vitterligt for menigheten, att han (hun) lever efter Jesu Kristi aand og lære.
- 2) Innlevering av det gamle medlemskort med begæring om fornyelse.

brødre. Han ble en kjent predikant og virket særlig på Vestlandet. I Nappane utenfor Bergen fikk han reist et hvilehjem. Det ble sagt om ham at han hadde „en biskops fremtreden”.

Odin Rønning

Vaktmester, medlem av det utvidede eldsteråd i 1922. Han var dessuten en av de tre i den første byggekomite.

Daniel Bjerkan

Kjøpmann, medlem av eldsterådet i 1924 og medlem av den første byggekomite. Bjerkan, som ble valgt inn i eldsterådet bare 10 måneder etterat han hadde sluttet seg til menigheten, er også eldste i jubileumsåret 1970. Sammen med sin hustru har han et usedvanlig gjestfritt hjem som blant predikanter er kjent som et „Betania”.

3) Kan ikke ovenstående krav oppfylles, anses medlemmet som utgått av menigheten.

4) Fristen for kortbytte settes til 14 dager.

På menighetsmøte 20/4 – 1922 „blev menigheten mindet om at forsøke tienden opretholdt som minimumsydelse”. Videre ble det vedtatt uttalelser om medlemmers deltagelse i militærtjeneste og sivilarbeide, samt om klesbruk etc.

Utvidede grenser

Det var bevegede tider, de første årene av menighetens virke. På mange vis var det vanskelige tider, men gjennom det hele spredte vekkelsen seg videre. Allerede i 1923 begynte arbeid med opprettelse av bønneringer rundt om i byen. Mange sluttet seg til menigheten fra distriktene utenom Trondheim, og det oppsto etterhvert bønnegrupper flere steder. Enkelte av disse gruppene ordnet seg senere som selvstendige menigheter.

Som før nevnt interesserte menigheten seg fra første stund for hedningemisjon. Vel to år etter stiftelsen anbefalte menigheten sin første misjonskandidat, Magne Vikan, som en tid etter reiste til Kongo som misjonær. I 1924 anbefaltes Olaug Rønning som misjonskandidat for India.

BETEL – GUDS HUS

I november 1923 besluttet menigheten å si opp leiekontrakten med Turnhallen, selv om en del møter nok ennå en tid holdtes her. Samtidig ble byggekomite oppnevnt, bestående av Ole Hogstad, Odin Rønning og Dan. Bjerkan. Det var da på tale å kjøpe eiendom i Innherredsveien, men disse planene gikk man senere fra.

Komiteen fortsatte imidlertid med sitt arbeid, og etter megen bønn til Gud om veiledning og hjelp, lyktes det våren 1925 å sikre seg eiendommen E.C. Dahls gt. 1 og Prinsensgt. 10b for henholdsvis 37.550,- og 63.500,- kroner. E.C. Dahls gt. 1, hvor et bilverksted tidligere hadde holdt til, var tomten hvorpå menighetens nye lokale skulle bygges, mens Prinsensgt. 10b ble innkjøpt for å sikre inngang fra denne gate.

Grunnstenedleggelsen i 1925

Pinsemenigheten i Trondhjem.

Pinsemenighetens nye bygning i Prinsens gate, inngang fra Hvedingsveiten, skal nu opføres efter tegning av arkitekt Tellefsen. Menigheten har i den anledning møte på tomten søndag middag kl. 12½ for å foreta grunnstensinnvielse. Det blir taler av evangelist Strøm, I. A. Dahl og M. Madsen. Menighetens sangkor deltar.

Pinsemenigheten.

— Kjøbmandsgt. 30. —

Møte søndag form. kl. 11 og kl. 8 aften ved

I. A. Dahl, M. Madsen og Erling Strøm.

NB. Grundstenindvielse paa tomten for det nye lokale kl. 12½ middag i Prinsens gt. 10 b (indgang fra Hvedingsveiten).

Det var et økonomisk kjempeløft menigheten nå tok i tro til Gud. Store lån måtte opptas og 65 av menighetens medlemmer skrev under som selvskyldnerkausjonister overfor banken.

Samtidig som beslutningen om innkjøp av eiendommene ble tatt (på menighetsmøte 20/5 – 1925), vedtok man at det nye lokalet skulle hete „Betel” (trolig etter forslag av eldste Ole Hogstad). I prinsippet ble det dog allerede i 1923 besluttet at når man fikk eget hus skulle man ikke lenger kalle seg med „sektnavnet” Pinsemenighet, men sette på huset et usekterisk navn, f.eks. Salem, Ebenezer eller lignende. Et forslag om navneforandring til „Filadelfiamenigheten”, fremsatt i mars 1922, fikk den tid ikke tilslutning fra menigheten.

Grunnstenedleggelse

Den 25. oktober 1925, samme år som eiendommene ble innkjøpt, ble grunnstenen nedlagt til det Guds hus som skulle reises. Ved denne høytidelighet talte evangelist Erling Strøm, som på denne tid virket en del som menighetens faste predikant etter at Thor Sørli hadde sluttet som forstander. Strøm talte fra Sak.4,7-9, og dvelte ved det tempel Scrubabels hender grunnla og minte om hvorledes da sten ble lagt til sten inntil den dag kom da toppstenen skulle føres fram under høye rop.

Lokalet står ferdig

Etter at menigheten fra starten 6 år tidligere hadde fristet en omflakkende tilværelse i leide lokaler, kunne den 11. april 1926 rykke inn i sitt nye lokale. Bygget, som hadde kostet 75.000,- kroner å reise, ga plass til 700 – 800 mennesker. Den unge menighet hadde nå en gjeld på 180.000,- kroner.

Ved innvielsestiden deltok bl.a. pastor T.B. Barratt, som knyttet sin innvielsestale til inskripsjonen over plattformen: „Han skal døpe eder med den Helligånd og ild” (Matt.3,11). Barratt understreket aktualiteten av Den hellige ånds fylde. „At pinsens under skulle være en avsluttet kjensgjerning er tåpelig tale”, sa han. „Vi har enda mer bruk for den. Det var tidligregnet som falt den gang, men nå er sildigregnets tid og det er rikere og overflødiggere”. Barratts avslutningsord ved denne anledning var disse: „Må vi selv innvies, idet huset innvies”!

Innvielsen av lokalet 11. april 1926

Pinsemenigheten holder indvielsesfest i „Bethel“.

Et vakkert forsamlingslokale med 800 sittepladse.

Pinsemenigheten holdt igaaftens indvielsesfest i sit nye forsamlingshus, og den blev meget stemningsfuld og vellykket.

Forsamlingslokalet har faat navnet «Bethel» og er et av de vakreste og mest tiltalende forsamlingshus i vor by. Paa samme tid er det hensigtsmæssig og praktisk i bruk. Det har 800 sittepladse alt i alt. Egentlig er det delt i den store sal med 600 sittepladse, det stilige kor og lillesalen med 200 sittepladse bak koret. Denne skal nærmest brukes ved medlems- og foreningsmøter og staar i forbindelse med et kjøkkenarrangement. I anden etage er indredet en liten vaktmesterbolig. Kjelderetagen er godt utnyttet. Arkitekt Tellefsen har utarbeidet tegninger og planer.

Til festen igaar var inndbudt 150 gjester nemlig anlaggets arbeidsledere og arbeidere med fruer, menighetsforstandere, byens presse m. fl. Der var dekorert med blomster og planter.

Evangelist Skibsted ønsket de inndbudne velkommen til indvielsesfesten med den 120de salme og uttalte i tilslutning hertil, at menigheten nu saadde i tro paa en herlig høst.

Forstander, pastor Barratt, holdt festtalen med utgangspunkt kapitel 11 i Apostlernes gjerninger — vækkelsen i Antiochia. Det er pinsevennernes ideal at komme denne saa nær som mulig. Pastoren fortalte om den store vækkelse i Los Angeles i 1906 og skildret pinsebevægelsens forløp siden dengang. Pinsevennerne

forkynder det uavkortede evangelium, de tror paa Kristi forsoning, paa aandsdaapen nu som i apostlernes dage. Deres sidste programpost er at staa færdig, naar brudgommen kommer og det vil ske snart.

Gaardbruker Hokstad, medlem av byggekomiteen, gav en oversigt over arbeidets gang og rettet en varm tak til arkitekt, byggeleder, entreprenører og arbeidere for vel utført arbeide.

Menighetens musikalske kræfter bidrog til at skape feststemning, og de kvindelige medlemmer sørget for god bevertning, idet de serverte kaffe og chokolade.

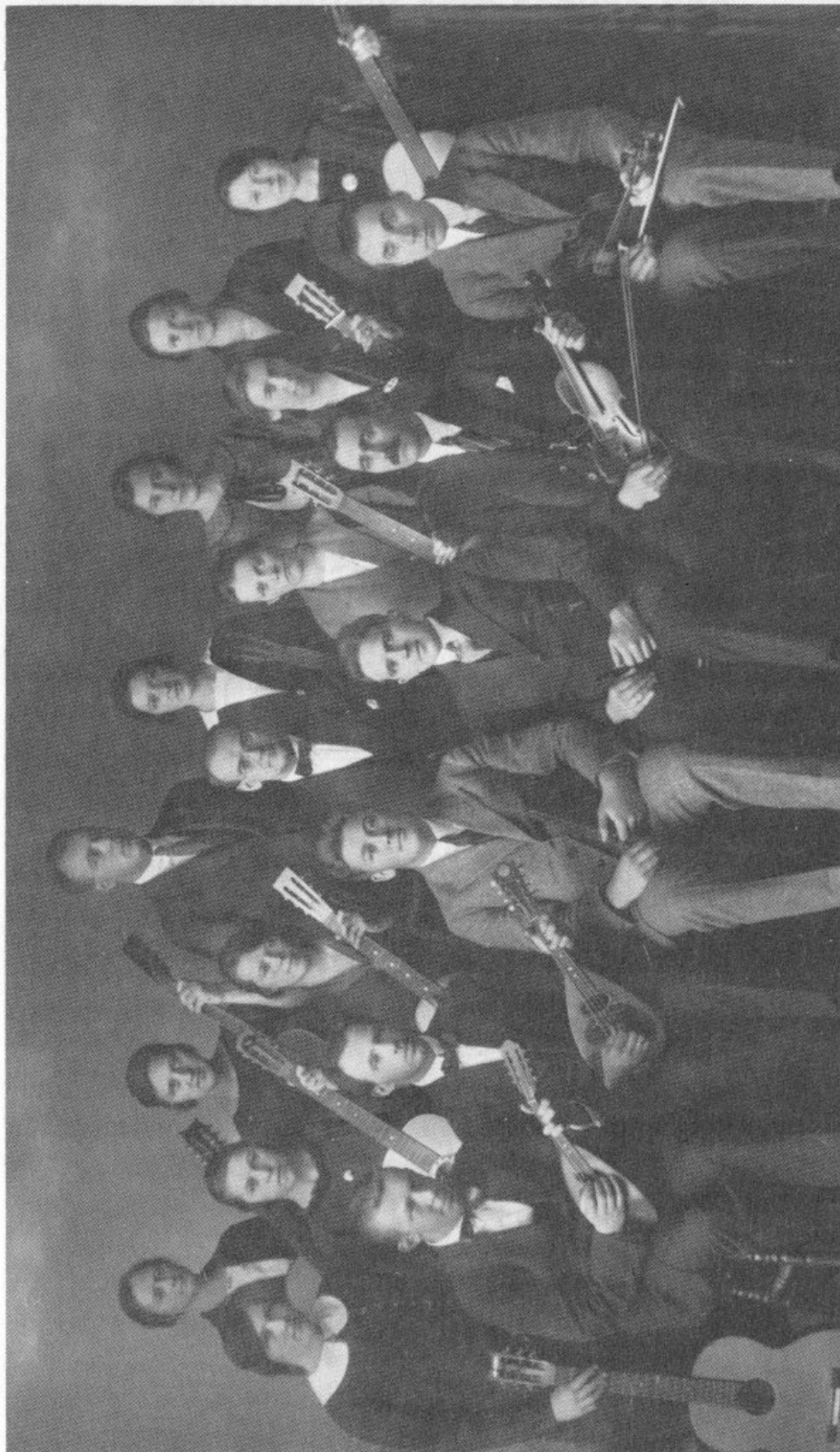
Festen fortsatte med taler, sang og musik utover aftenen.

*

Pinsemenigheten i og omkring Trondhjem tæller ca. 300 medlemmer. Den gir saavidt vi förstod av pastor Barratts tale — tiende og kjærlighetsgaver. Deres lære tilsier at ofre, ikke bare at kræve. Man skal vise sin tro i sine gjerninger.

Eiendommen i Prinsens gate hvorpaa forsamlingslokalet er bygget, kostet 101,000 kroner, den nye bygning kom paa 75,000 kroner. I de gjenstaaende bygninger vil der med tiden bli indrettet prestebolig. Menigheten betjenes nu av tilreisende evangelister.

Byggekomiteens medlem, hr. Rønning uttaler, at menigheten er meget taknemlig for det gode og hurtige arbeide som i en haard aarstid er utført for hurtig at reise dens Bethel.

Den første musikken.

DEN SENERE TIDS VIRKSOMHET

VIRKSOMHETEN I 30-ÅRENE

I tiden mellom Thor Sørli (1925) og Knut Petersens (1936) forstandertid betjentes menigheten av en rekke predikanter, noen i egenskap av forstander, andre som menighetens predikant og evangelist. I november 1925 ble Erling Strøm ansatt som fast evangelist med en gasje av 40 kr. pr. uke. Februar neste år kom Werner Skibsted for en kortere tid. Senhøstes samme år ble Skauge innsatt som forstander, men hans virketid strakte seg over ganske få måneder. I 1927 virket igjen Erling Strøm og W. Skibsted en tid hver, deretter Conrad Johnsen, Pedersen, Oscar Nilsen og Sverre Johnsen. Tidlig i 1931 ble Fredolf Johnsen innsatt som menighetens forstander.

Ved siden av disse faste predikanter, må nevnes menighetens egne evangelister som vel også forkynte i menigheten. I 1931 tilhørte ikke mindre enn seks evangelister menigheten. Det var Oscar Nilsen, Anders Buan, Edvard Buan, Parelius Holum, Waldemar Kristoffersen og samevangelisten Lars Bendiksen. Av disse forkynner Oscar Nilsen, Parelius Holum og Anders Buan Guds ord også i jubileumsåret. Buan, som nå er 85 år, erindrer da han i slutten av 20-årene bekjentgjorde sitt kall til å reise med evangeliet. "Du får reise i tro til Gud, broder", var velsignelsen han fikk med på veien. "Her var også økonomien inkludert", bemerker Buan.

Virksomheten i slutten av 20-årene og i 30-årene var uten den ekspansjon som kjennetegnet de første år. Økonomisk var det en meget hard tid da menigheten i tillegg til den alminnelige depresjonstid også følte presset fra de store lån nybygget hadde krevd. Dog betydde det meget at man allerede i 1926, samme år som lokalet sto ferdig, hadde innført ordningen med en månedlig bønn- og offerdag. I 1928 var menighetens budsjett kommet opp i 16.500,- kroner.

Eiendommene innbrakte en viss fortjeneste ved forskjellige utleieavtaler. I oktober 1932 godkjente Trondheim bygningsråd

søknad fra menigheten om innredning av flatbrødbakeri i et kjellerrom i E.C. Dahls gt. 1. I 1933 ble det drevet kafe i Pinsensgt. 10b, noe senere melkeutsalg.

I 1934 – 14 år etter at pinsemenigheten i Trondheim var stiftet – fikk menigheten etter søknad offentlig anerkjennelse som ordnet dissentersamfunn. Dette ble bekjentgjort i Norsk Kunngjørelsestidende nr. 116 for 1934.

Splittelse og gjenforening

En tid med indre uro og strid førte i 1931 til at forstander Fredolf Johnsen og ca. 30 andre trakk seg ut av Betel og dannet egen menighet, „Filadelfia”, med Johnsen som forstander. I Betel ble Alf Kasborg forstander i 1932, avløst av Magnus Madsen tidlig i 1934. Virksomheten tok seg etter hvert opp, og i oktober 1933 skrev forst. Kasborg til en venn: „Det går herlig nu! I går gikk fire stykker igjennom til Åndens dåp! Og mange, mange er under kraften. De unge vitner herlig om Gud.”

Tanken om gjenforening av menighetene Filadelfia og Betel var fremme allerede året etter atskillelsen. Imidlertid skulle det gå nesten fem år for de to i 1936 ble slått sammen til én menighet og en strek kunne settes over tidligere uoverensstemmelser. Filadelfiamenigheten talte da over 100 medlemmer og dens forstander Knut Petersen, som hadde kommet til Trondheim året før, ble forstander i Betel ved sammenslutningen.

1936 står dessuten som et vekkelsens år blant kristenheten i Trondheim, idet pastor Frank Mangs da hadde en betydelig vekkelse i byen. For menigheten i Betel ble årene 1937 – 38 på en særlig måte velsignet av Gud. Mange opplevet da en dåp i Den Hellige Ånd og ild.

Alf Kasborg

Første forstander i Betel etter splittelsen (1932-34).

Magnus Madsen
Forstander 1934-35.

UNDER KRIGEN OG ÅRENE ETTER

Ingolf Kolshus ble forstander for menigheten i en vanskelig tid. Lokalet var beslaglagt av tyskerne og møtene måtte holdes i tilfeldige og leide lokaler. Økonomisk var dog krigstiden en god tid og menigheten klarte da å nedbetale meget av sin gjeld. — Under krigsårene virket Tore Rem og Reidar Woxeng som menighetens evangelister.

Ved krigens slutt fikk man tilbake lokalet, som imidlertid var i dårlig forfatning. Midler til oppussing fikk man fra den norske stat, og Kolshus reiste på innsamlingstur i Sverige for å skaffe penger til nye stoler. I sin årsrapport for året 1945 skrev først. Kolshus bl.a.:

Årsmøtet i år må fremfor alt stå i takksigelsens tegn. Forsamlingshusene som ikke bare var blitt beslaglagt, men mer eller mindre ødelagt, ble dette år frie igjen og travle hender sattes i virksomhet for å få dem i brukbar stand igjen. For oss la alt seg så underbart til rette. Selve oppussingen av lokalet ble utført av malermester Utgård. Gjennom svenske venners velvilje og hjelp fikk vi montert salen med helt nye stoler. Vi er meget glade over å ha fått vårt forsamlingshus i en slik stand igjen. Må Herrens herlighet alltid fylle det.

Menighetens virksomhet kom etter krigen tilbake i mer normale forhold, og fortsatte en jevn vekst. Bibelskolen i 1946 hadde over 100 elever, og blant lærerne var Sev. Larsen, Fredrik

Knut Petersen

Forstander i Betel ved sammenslutningen med Filadelfia-menigheten i 1936.

Ingolf Kolshus

var menighetens forstander det meste av krigsårene og fram til 1947.

Eriksen og Erling Strøm. Dette var den andre bibelskole menigheten arrangerte, den første ble holdt allerede i 1921.

I 1947 sluttet Kolshus som menighetens forstander etter 6 1/2 års virke. Hjalmar Ski overtok, men han måtte på grunn av sykdom trekke seg tilbake allerede året etter. Eldste Arthur Redse fungerte da som midlertidig forstander inntil Josef Svenhart overtok forstandergjerningen høsten 1950.

Tidligere samme år hadde menigheten markert sitt 30-års jubileum ved et festmøte i Betel. Fra de 17 første i 1920 talte menigheten nå over 500 medlemmer. 700 – 800 barn tilhørte da i søndagsskolen, som var byens største. Dens leder var da som ved 50-års jubileet Jan Sæther.

Fra 1951 virket evangelist Axel Robertson en tid i menigheten, og hadde en god tid spesielt i Oppdal og Sunndalsøra.

„Gud har atter rørt ved Trondheim”

Høsten 1952 ble Emanuel Minos brukt til vekkelser, både i menigheten og i byen for øvrig. Om disse møteserier ble det i „Dagsavisen” av 2/10 under headingen: „Gud har atter rørt ved Trondheim” skrevet bl.a. følgende:

„Man har sammenlignet denne vekkelser med de som var i 1905 da Albert Lunde var det mektige redskap og i 1936 da Frank Mangs ble anvendt av Gud. – Det har vært umulig å skaffe lokaler store nok. Man har hatt møter i Arbeiderforeningen, Studentersamfunnet og Frimurerlogen. Sist søndag regner man med at sammenlagt 5000-6000 mennesker besøkte møtene.”

Hjalmar Ski
Forstander for menigheten 1947-48.

Josef Svenhard
fra Sverige var menighetens forstander i tiden 1950-53.

Ungdomsmusikken 1938

Lokalet efter restaureringen

Tre av hovedpersonene i forbindelse med ombyggingen av Betel.
Fra venstre: Arkitekt Rolf Johansson, Byggmester Halvor Aakre,
Forstander Thoralf Gilbrant.

Mentz Østby

Thoralf Gilbrant

Tobine Gilbrant

VIRKSOMHETEN I SENERE TID

Den 1.mars 1953 tok menigheten avskjed med forstander Svenhart. Samme år sluttet Olaf Petterson som fast evangelist etter to års virksomhet for menigheten. Ragnar Hagevik sto nå en tid i menigheten inntil Mentz Østby tiltrådte som forstander i 1954. I seks måneder betjente også Hans Svartdal menigheten.

En tid etter ansattes David Østby og Oddvar Tegnander som menighetens faste evangelister. En vekkelse brøt ut i Råkvåg, og også Ler opplevet en god tid.

Betel ombygges og utvides

Man kan lett tenke seg den store glede det måtte være for pionerene i Betel da de kunne innvie sitt lokale, men det går også den rette veien når rammene sprenges og behovet for utvidelse melder seg. Dette ble aktuelt for Betels vedkommende og byggekomite ble tidlig valgt i hensikt å utvide lokalet.

Thoralf Gilbrant, som denne tid var menighetens forstander, forteller at en søster i menigheten, Åsta Sagberg, tidlig i et syn hadde sett at Betel hadde en tilleggssal langsmed hovedsalen. Dette tok man som en åndelig stadfestelse, selv om reguleringsplanen for området ikke da tillot utvidelse her. Ved en Guds ledelse ble imidlertid denne plan forandret slik at det kunne bygges helt ut til nabogrensen.

Nå stod det på midler til bygging, og Gilbrant satte igang en gavetegning blant medlemmene og klarte på kort tid å

Edv. og Anders Buan

Evangelistene Edvard og Anders Buan begynte begge å reise med evangeliet i 1928. Anders er i jubileumsåret ennå i virksomhet, sine 85 år til tross. Han husker godt sin første reise som evangelist til Sømådalen. Han dro avsted på ski med sin gitar, sangbok og bibel. Han har alle år siden virket hovedsakelig i Trøndelags-fylkene, men også en del lenger nord.

Fire av Veteranene fotografert i forb. med jubileet.
Fra venstre: Ingeborg Jystad medlem 1920, Anders Buan medlem fra 1921,
Odine Gellein medlem 1920, Daniel Bjerkan medlem 1922.

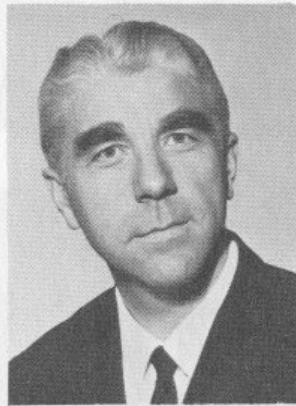

Arthur Hepsøe

sikre nærmere 150.000 kroner til byggesaken.

Byggearbeidet begynte med modernisering innvendig, ny plattform og nytt galleri ble laget, og senere igangsattes arbeidet med tilbygget, som foruten evangelistrom, kjøkken og kontorer, omfatter kjellersal, sidesal til hovedlokalet og vaktmesterleilighet. Foruten først. Gilbrant var arkitekt Rolf Johansson og byggmester Halvor Aakre ankermenn i denne saken, og det var en lykkelig dag da det nye lokalet i 1966 kunne innvies.

To år senere ble de gamle bygningene ut mot Prinsensgt. revet og plassen ryddet. Inntil bygging kan foretas her nyttes plassen til bilparkering.

Morgan Kornmo

I jubileumsåret

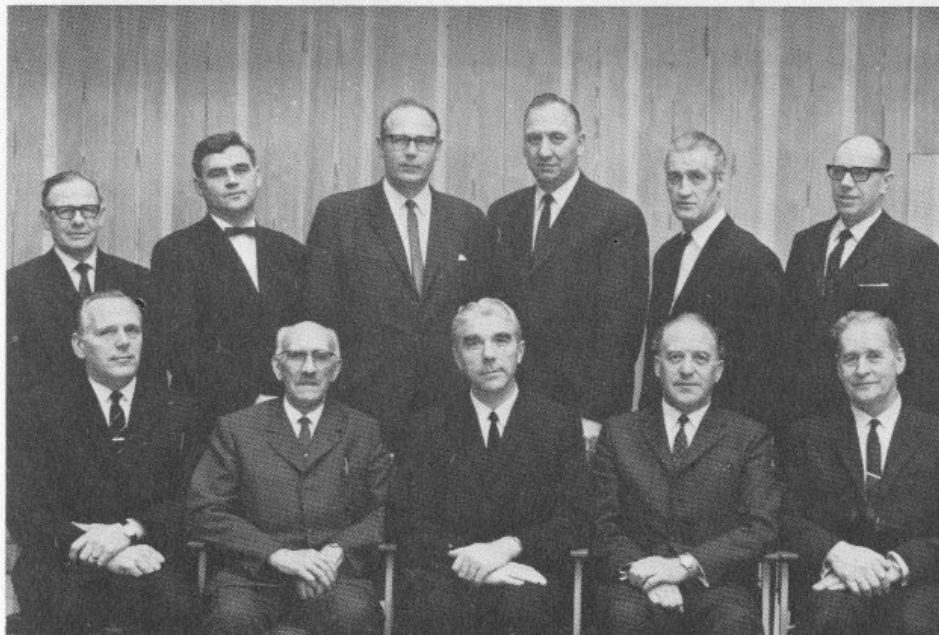
De senere år har virksomheten vært preget av jevn, god framgang, og medlemstallet er i jubileumsåret vel 900. Thoralf Gilbrant sto som menighetens forstander i 10 år og opplevet en god tid. Ikke minst ved sin rike forkynnelse fikk han være til stor hjelp og velsignelse for menigheten. Nevnes bør også hans hustru Tobines innsats.

Arthur Hepsøe, som er en av menighetens egne, har i en årrekke tjent menigheten, først som eldste og dertil i mange år som viseforstander. I perioder sto han også som leder for menigheten. Han tok avskjed med menigheten 21.sept. 1969.

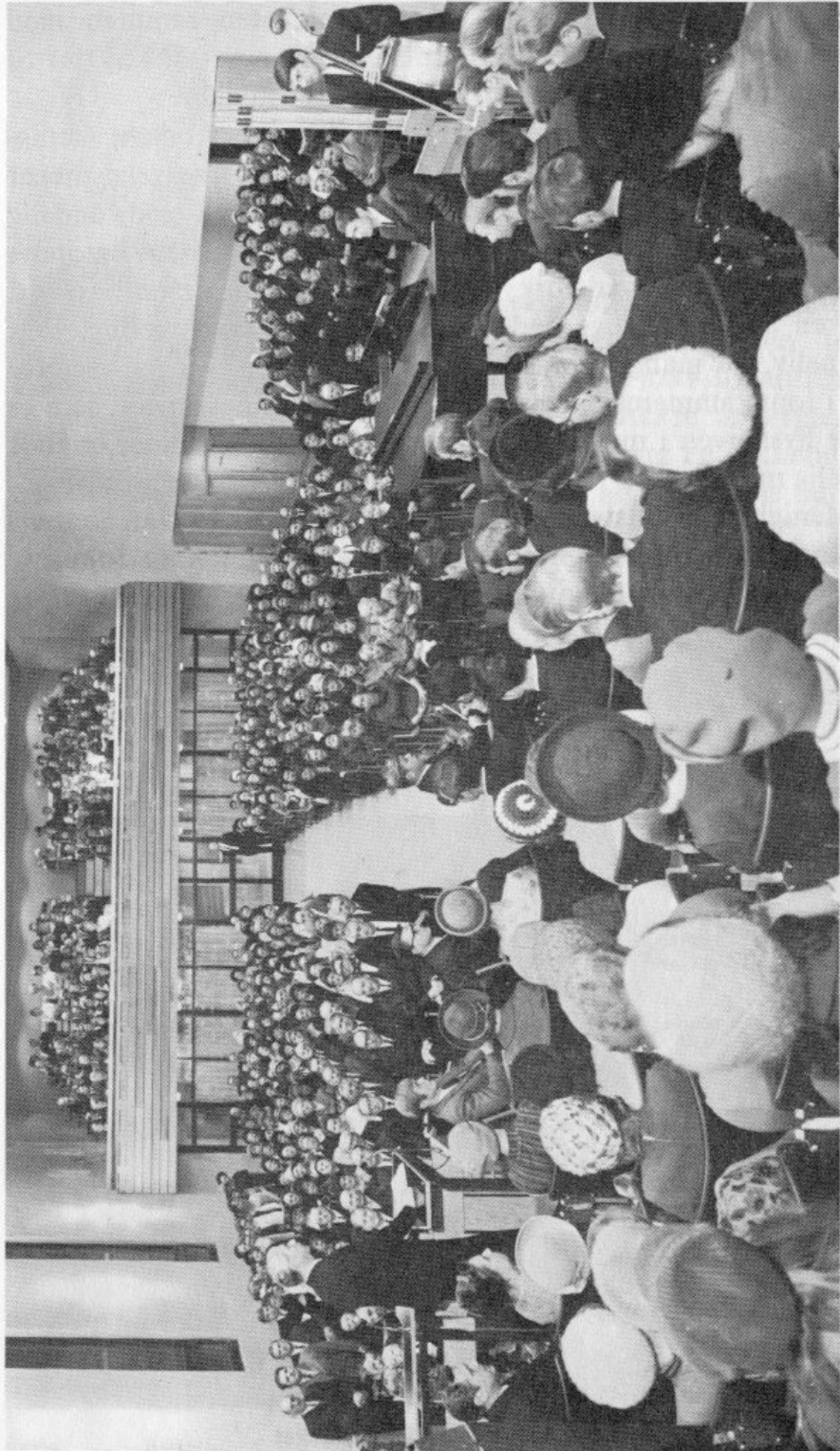
Roald Andersen sto en tid i menigheten sammen med Gilbrant, og evangelist Willy Berntzaa var lenge fast knyttet til virksomheten, især blant de unge og på utpostene.

Jubileumsårets forstander, Morgan Kornmo, kom til menigheten i mars 1968, og står midt oppe i et framgangspreget arbeid. Møtene kjennetegnes av en åpen og god åndelig atmosfære, den profetiske ånd griper iblant sterkt inn i møtene – først og fremst ved forkynnelsen av Guds ord, men også ved bruken av de åndelige nådegaver. Som før er det menighetens bønneliv, de mange trofaste som bærer Guds sak på sitt hjerte inn i lønnkammeret og menighetens felles bønnesamvær, som er selve livsnerven i menigheten og som er med og danner et godt åndelig miljø.

Menighetens eldsteråd består av Daniel Bjerkan, Jan Sæther, Halvor Aakre, Karsten Haugerud, Arne Sørum, Kåre Johnsen, Ivar Loe, Einar Smolan, Odd Anthonsen, Birger Andreassen og Olaf Ydse.

Eldsterådet i Betel, Jubileumsåret

Søndags kveldsmøte i Betel

Utpostarbeidet

Menigheten har i en årrekke drevet aktivt utpostarbeide. I jubileumsåret har Betel 11 utposter hvor det er fast møtevirksomhet og egen bønneringsleder. Distriktet strekker seg fra Malm i nord (ca. 160 km fra Trondheim) til Sunndalsøra i sør (200 km fra Trondheim). Enkelte steder holdes møtene i egne lokaler, som f.eks. Skaun, Surnadal og Sunndalsøra. Andre steder leies lokaler eller møtene holdes rundt om i hjemmene.

Følgende utposter har fast virksomhet (bønneringslederen oppgis i parentes): Malm (Husøy), Steinkjer (Thorbjørn Kotteng), Frosta og Åsen (Kåre Lervik), Råkvåg (Olav Rødsjø), Ler (Øystein Langeland), Skaun (Randi Straumstad), Svorkmo (Jørgen Lie), Sunndalsøra (Martin Rossland), Surnadal (Haugen), Heimdal (Charles Hammernes) og Klæbu (Karl Torvmark).

Eldstebror Halvor Aakre har i mange år stått som kontaktperson for utpostene, og han er selv med i virksomheten på stedene.

Et rikt sang- og musikkliv

Musikklaget, som nettopp har sunget inn sin første plate, teller 60-70 medlemmer og består for det meste av ungdommer. Det står under dyktig musikalsk ledelse av Rolf Johansson. Foruten å være engasjert i møtene, har grupper av dem en tid hatt fast sykehusvirksomhet.

Distriktsmusikken, ledet av Per Tegnander, har som navnet tilsier sin oppgave først og fremst ute på distriktene, men deltar også på møter i Betel.

Menighetens hornorkester deltar ofte på møtene og ved andre arrangement og ledes av Bjørn Aakre. Søndagsskolen har sitt eget hornorkester og har nylig skaffet seg uniformer. Denne gruppe ledes av Peter Kristoffersen.

For kort tid siden fikk menigheten et nytt elektronisk orgel, som takket være en betydelig dugnadsinnsats ble billig i anskaffelse. Organist er Rudolf Gutvik.

Av virksomheten ellers må nevnes døvemisjonen, som særlig Solveig Flatval tar seg av. Hun har det som et hellig kall å oversette for de døve det som sies i møtene.

Menighetens litteraturarbeide består i vesentlig grad av det som selges i bokkiosken, som Ivar Tuseth bestyrer. „Trøndervitnet” er igjen kommet i fast utgivelse og viser seg å fylle et behov, kanskje først og fremst rundt om i distriktene.

Menighetens økonomiske utvikling

En omfattende virksomhet krever god økonomi, og menigheten har fra år til år hatt en tydelig stigning i inntektene. Særlig er menighetens spesielle offerdager av stor betydning her, likeså misjonsmøtene.

Mens det i 1939 inntok i menighetskassen ca. 13.500 kroner, viste denne kasse i 1950 40.500,-, i 1960 vel 77.000,- og i 1968 nesten 175.000 kroner. Hertil kommer andre kasser, f.eks. misjonskassen som i 1968 viste ca. 73.000 kroner alene.

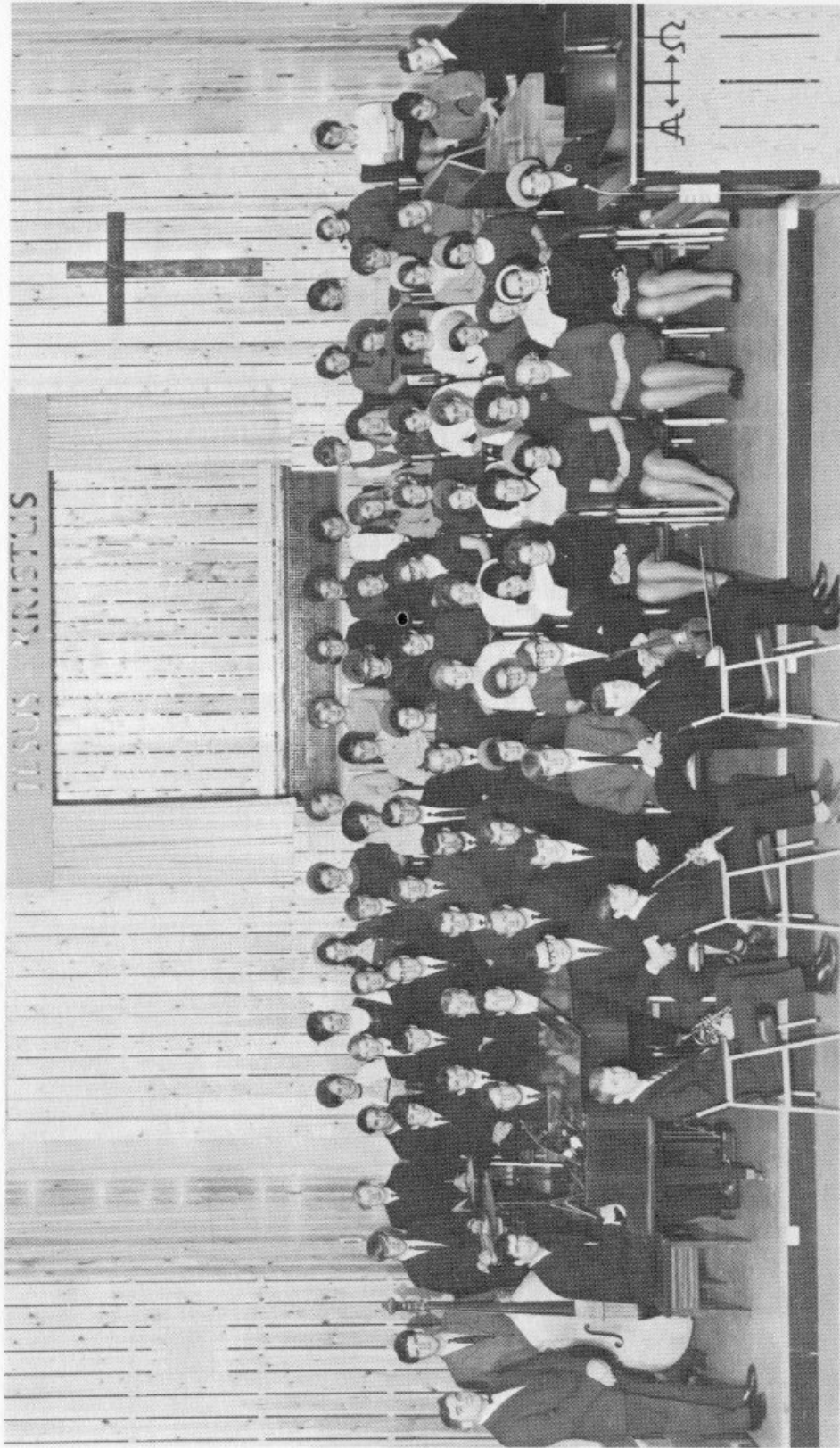
Fra starten greide det seg med en kassaoversikt for regnskapet. Ved årskiftet 1968/69 ble det lagt fram for menigheten 7 kassaoversikter og 5 eiendomsregnskap. I tillegg til de ovenfor nevnte regnskapstall kommer ekstra innsamlinger til eiendoms- og byggeformål.

Et slikt kort blikk på den økonomiske utvikling er nok til å konstatere at menighetens medlemmer og venner også i sin offergjerning hele tiden har fulgt opp den stadig voksende virksomhet.

Menighetstjenere og tjenerinner sammen med forstanderparet i Jubileumsåret.

Musikklaget i Betel

Distriktsmusikken i Betel.

Menighetens hornorkester

SØNDAGSSKOLEN

Søndagsskolen i Betel regner sin begynnelse fra samme tidspunkt som menigheten ble startet, 18.januar 1920. Blant de 17 som startet menigheten var det flere som tidligere hadde drevet søndagsskole i de forsamlinger de hadde tilhørt. For dem var det en selvfølge at de straks måtte ta opp arbeide blant barna. Søndagsskolen ble først avholdt i Kjøpmansgt.30, og noe senere i Turnhallen. Søndagsskolens første bestyrer var søster Ingeborg Jystad, som er en av de to gjenlevende fra starten som fremdeles er å finne i Betel.

Etter søster Jystads fratredelse ble Jacob Minde valgt til bestyrer og hadde tjenesten til september 1924. Han ble da avløst av Thorbjørn Thorbjørnsen som ledet søndagsskolen til høsten 1926. På dette tidspunkt var menighetens lokale „Betel” ferdig, og søndagsskolen skulle få gleden av å flytte inn i sitt eget hjem.

Etter broder Thorbjørnsen ble Arthur Aune valgt til leder og ble den første bestyrer i vårt nye lokale som på den tid ble ansett som et av de prektigste gudshus i byen. Et bilde fra ca.1927 hvor søndagsskolen var samlet til avskjed for søster Olaug Rønning som reiste til India, viser at det var ca. 50 barn og 4 lærere på det tidspunkt.

Arthur Aune ledet søndagsskolen til 27/8 1928, og ble da avløst av broder Oskar Olsen (Tegnander). Han ledet søndagsskolen ca. 2 år og ble i august 1930 avløst av Peter Hatling.

Den tid som nå fulgte ble en prøvelsens tid også for søndagsskolen. Det skille som oppsto i 1931 resulterte i at flere lærere forlot søndagsskolen i Betel og startet Filadelfia søndagsskole. Når antallet lærere synker, går alltid barnetallet ned tilsvarende, og det ble således en tung tid for søndagsskolen i Betel.

Etter sammenslutningen i 1936 ble det igjen fart i arbeidet. Forstander Knut Petersen gikk sterkt inn for søndagsskolen. Mange nye arbeidere tok fatt og barnetallet økte jevnt i tiden

som kom. Broder Hatling, som ledet søndagsskolen inntil 1939, hadde i denne periode i ca. 1 år avløsning av broder Thorbjørn-sen.

Søndagsskolen hadde inntil 1938 vært avholdt i én avdeling, men ble fra høsten dette år oppdelt. Den ene avdeling var for barn under 7 år, ledet av Iris Jensen (Moe). Denne ble henlagt til lillesalen, og antallet økte raskt. Et bilde fra denne tid viser at det da sannsynligvis var ca. 70 barn og 10 lærere i søndags-skolen.

Høsten 1939 overtok Olaf Sæther ledelsen av søndagsskolen og overlot den til sin sønn Jan Sæther høsten 1941. Olaf Sæther står for mange som den perfekte søndagsskolelærer. Han hadde en sjelden evne til å fengsle barna, og hans tekstgjennomgørelser på lærermøtene glemmes aldri av de som fikk lytte til dem. Han fikk i 1951 Norsk Søndagsskole Unions diplom for 38 års tjeneste i søndagsskolen.

Bilde fra Søndagsskolen i 1927 i forb. med Olaug Rønnings utreise til India.

Lærerpersonalet i Søndagskolen i Jubileumsåret

Søster Ruth Jensen (Poseth) overtok ledelsen av småbarnklassen i 1940, og nedla gjennom 15 år en strålende innsats for søndagsskolen. Hun var den første som gikk inn for å hente barna til søndagsskolen, og interessen ble vekket hos flere. Dermed kom loserutene igang, og det ble hentet barn fra flere kanter av byen. De var avhengige av trikken (sporvegen), og det vakte ikke liten forundring da tantene kom med en flokk på 20 til 30 barn og banet seg vei inn på trikken. En dag da tante Ruth kom og forlangte 1 voksen og 30 barn, ble konduktøren stående å se på henne, og så sier han: „Trøste bære mæ-! E de ongan din aill derran?”

Under krigen måtte søndagsskolen finne et annet sted å samles da lokalet ble beslaglagt av tyskerne. Det ble først Wesleykapellet i Metodistkirken, som skulle bli tilholdssted i ca 2 år. Da også dette lokale ble rekvirert lyktes det da å få leie Losjelokalet i Schirmers gate. Vask og ordning med benker måtte utføres av personalet, slik at det for mange gikk 3-4 timer

Ingeborg Jystad
Søndagskolens første
bestyrer

Jan Sæther
Søndagskolens nåværende
bestyrer

hver søndag. Men gleden var stor både blant barn og lærere over denne løsning, som varte til man atter kunne samles i Betel.

I 1941 startet en ny avdeling, som skulle få stor betydning for den senere tilvekst. Det var vuggeklassen, og dens første leder var Ragnhild Hafer. Dermed ble kontakten knyttet med hjemmet og barna så tidlig som mulig. Det ble sagt at tantene fra Betels vuggeklasse kom til og med før forsikringsagentene møtte opp. Da barna var fylt 3 år fikk tantene i småbarnklassen beskjed om en ny elev som ventet på å bli hentet til søndagskolen. De var jo allerede da kjent i søndagsskolen, idet de hadde vært innbudt til julefest fra de var fylte 1 år. Antallet i vuggeklassen har vært noe varierende, men var oppe i 150 barn ved den tid søndagsskolen fylte 30 år.

Det ble også startet regelmessige barnemøter fra høsten 1942. Møtene ble først holdt i Tårnsalen i Metodistkirken og senere i private hjem, inntil vi fikk tilbake Betel. De ble holdt adskilt for gutter og jenter og aldersgrensen var fra 9 år og oppover. Halvor Aakre ledet guttemøtene og Eli Sagberg (Aakre) møtene for jenter. Fra ca. 1950 ble møtene holdt felles for gutter og jenter og flere av søndagsskolens lærere har vært knyttet til disse.

Søndagsskolens barnemusikk fikk også sin start under krigen, i 1944. Kari Orre var den første leder og øvelsene var henvist til private hjem, hvor det fantes

et piano. Barnemusikken ble til stor hjelp i barnarbeidet og deltok på barnemøter både i byen og distriktet.

I 1944 ble den første barneleir avholdt i Skaun. Siden ble dette fast tradisjon og man kan se tilbake på 25 sommerleire. Enkelte år har det vært arrangert to leire, og en minnes disse som noen av de rikeste opplevelser i barnarbeidet.

Året 1946 var preget av sterk aktivitet i søndagsskolearbeidet i Betel. I mai måned ble avholdt et landskurs for søndagsskolearbeidere hvor ca. 30 tilreisende fra hele landet, samt mange fra menigheten, deltok. Interessen for barnarbeidet etter dette kurs var merkbar, og mange meldte seg til tjeneste i søndagsskolen. Barnetallet økte raskt og man trengte mer plass. Det lyktes å få leie Losjelokalet på Møllenberg og det ble startet to avdelinger der under ledelse av Leif Christiansen og Ruth Jensen. Barnetallet var oppe i ca. 300 barn på dette sted og ca. 250 i Betel. Antallet innskrevne barn ved 30-års jubileet var ca. 800, hvorav ca. 150 i vuggeklassen.

For å samordne arbeidet i søndagsskolen ble søndagsskolens styre dannet samme år med deltagere fra de forskjellige avdelinger. Søster Ruth Jensen ble likeledes samme år ansatt som søndagsskolens sekretær på heltid. Hennes oppgave besto i å besøke hjemmene og dessuten utføre sekretærarbeide for søndagsskolen og delvis for menigheten.

Roidas

En av guttene søndagsskolen har underholdt i Chopda, India

Allan

Evangelist

har vært underholdt av søndagsskolen siden han kom til guttehemmet. Besøkte Tr.-heim sammen m/misjonær Bartnes 1965.

Det var en sorgens dag for søndagsskolen da det ble kjent at Losjelokalet var solgt. Det var jo umulig å skaffe lokale i et tilsvarende barnerikt strøk i Østbyen, og man måtte ta til takke med en brakke på Rosenborg. Man startet her opp med to avdelinger, ledet av Peder Hjelpdal og Ruth Jensen. Barnetallet var ca. 200 og det ble arbeidet under vanskelige forhold på dette sted.

I 1958 var det ca 8 losetanter som hentet barn fra forskjellige kanter av byen. Da det en søndag nær hadde skjedd en alvorlig trafikkulykke med et av barna, kom personalet sammen for å drøfte hva som kunne gjøres for å få barna trygt til søndagsskolen. Løsningen ble at menigheten kjøpte en liten buss, som kunne ta ca. 20 barn. Denne ble satt inn på Lade, men måtte straks avløses av en leiet buss med plass til ca. 100 barn. Søndagsskolen i Rosenborgbrakken ble nå overflyttet til Betel og det ble startet en ny bussrute fra Rosenborg i 1959. En tredje rute måtte opprettes i 1958, nemlig fra Ila. Utgiftene med rutene ble nå så store at menigheten måtte støtte med 1500 kroner året pluss et offer den første torsdagen i måneden.

Bussene har forandret ruter ettersom barnetettheten har flyttet til drabantbyene. I jubileumsåret går busser fra Nardo, Byåsen og Skjetnemarka, og de transporterer mellom 200 og 250 barn.

En markant skikkelse i søndagsskolen fra 1943 og fram til 1962 var Peder Hjelpdal. Han sto i flere år som visebestyrer og vikarierte et år som bestyrer. Onkel Peder var fast knyttet til våre sommerleire og regnet alltid med å ofre sin sommerferie til forberedelse og deltagelse på leiren. – Senere vikarierte Olaf Ydse en tid mens bestyrer Sæther hadde sykepermisjon.

Året 1960 var et merkeår i søndagsskolens virke, idet det første hornorkester ble startet. Initiativtager var Peter Kristoffersen som fremdeles er den drivende kraft i denne gren av virksomheten. I dag drives det to orkester, et ungdomsorkester med Bjørn Aakre som dirigent og søndagsskolens orkester med Peter Kristoffersen som dirigent og Alf Trøan som formann.

Et blick på statistikken for de siste 10 år viser at barnetallet i søndagsskolen har vært fra 400 til 500 innskrevne barn. Ved

50-års jubileet er det 510 innskrevne barn. De forskjellige avdelinger er i dag under ledelse av: Per Tegnander (bibelklassen), Jan Sæther (storklassen), Katarina Andreassen (mellomklassen), Ruth Silivestru (småbarnklassen) og Borghild Skaje (vuggeklassen). Søndagsskolens styre er i jubileumsåret Jan Sæther (bestyrer), Einar Smolan (visebestyrer), Anne Marie Dybvik, Ruth Silivestru, Borghild Skaje, Katarina Andreassen, Ivar Loe og Roar Christiansen. Søndagsskolens personale omfatter for tiden ca. 40 lærere og sekretærer. Bestyrer Sæther har vært engasjert i menighetens barnearbeid i hele 33 år, herav 29 år som bestyrer. Sammen med lærerstaben utfører han et rikt og fruktbart arbeid blant barna.

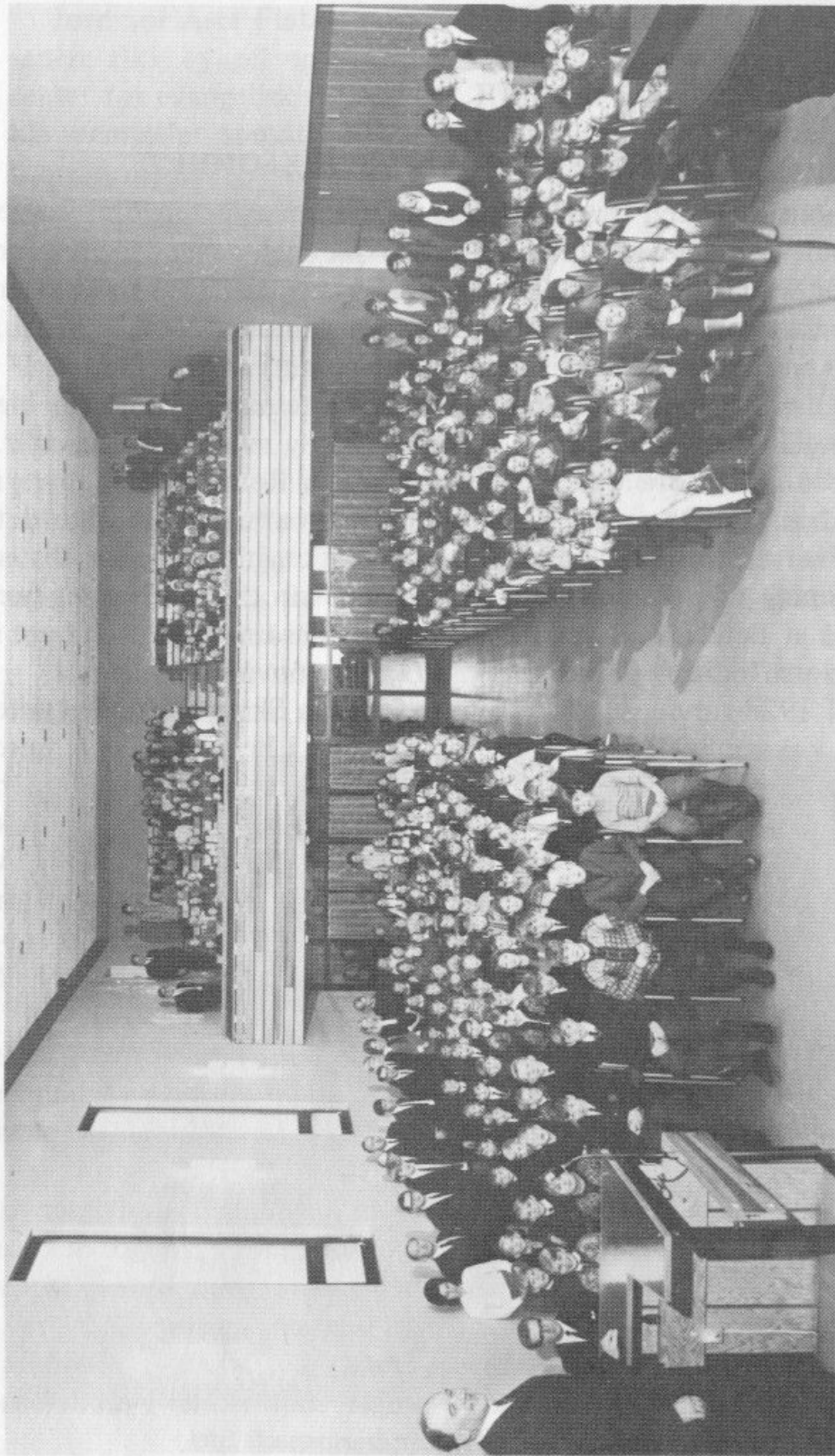
Dermed rettes blikket fremover til ny innsats. Behovet for arbeide blant barna er ikke mindre i dag enn for 50 år siden. Kampen om barnesjelen er mer intens enn noengang før og kallet går ut til oss alle. „La de små barn komme til meg, hindre dem ikke, for Guds rike hører sådanne til” (Matt.19,14).

Bussene henter Søndagskolebarna

Søndagskolens hornorkester

Søndagskolen i Betel i Jubileumsåret

MENIGHETENS MISJONSVIRKSOMHET

Misjonsinteressen har vært levende i menigheten fra første stund. Umiddelbart etter stiftelsen ble det valgt kasserer for Hedningemissionen (O. Meyer-Hansen), og bare vel to år etter anbefalte menigheten sin første misjonskandidat, Magne Vikan, som en tid etter reiste til Kongo som misjonær.

Olaug Rønning ble menighetens neste misjonær. Hun ble anbefalt som kandidat for India i 1924 og reiste ut tre år etter. For å videreføre det arbeid som søster Rønning fikk drive i Madras, India, også etterat hun var kommet hjem, ble det dannet en misjonsring, „India evangeliske misjon”, som søster Rønning selv sto som leder for helt til sin død. – Nevnes bør også at Betels søndagsskole i mange år har underholdt et barn i Danora, India, med bidrag på 300 kroner om året.

I 1928 var det klart for utreise for Olga Skauge. Hun begynte sin virksomhet i Nord-Kina, og det falt i hennes lodd å være borte fra Norge under hele krigen. Hun var da i Peking, men hadde ikke tillatelse til å gå utenfor byens murer. I sin bok „Mine kjære kinesere” forteller misjonær Skauge om mange av sine opplevelser fra tiden i Kina. – Etterat Kina ble stengt for misjonsvirksomhet, har Olga Skauge virket i Japan. Her oppholder hun seg også nå, sine nær 70 år til tross, men venter nå avløsning.

Etter disse tre første misjonærer skulle det gå mer enn 20 år før de neste ble sendt ut. Det var i 1951 at misjonær Johannes Bårdli med sin familie reiste til Kongo, der de nedla et stort arbeid særlig i skolesektoren.

Allerede året etter reiste Norunn og Martin Ludvigsen til Belgia for å forberede seg til misjonsoppgave i Kongo. Seks år senere kunne de reise ut til Kongo, der de den første tid var stasjonert i Bukavu. I 1963 grunnla de misjonsstasjonen i Kalonge, hvor det i dag er bygd to kirker, poliklinikk, fødeavdelning, sykesal med 50 senger, samt skole. I jubileumsåret er misjonærfamilien Ludvigsen hjemme.

Jordmor Åsta Flatval reiste i 1953 til India, der hun noen år senere fikk bygget en sykestue i Angulgaon som senere ble et senter for evangelisk virksomhet. Hånd i hånd med sykearbeidet ble evangeliet spredt i form av forskjellig møtevirksomhet og litteraturutdeling. Misjonær Flatval er nå hjemme, men regner med snarlig utreise til en ny periode i India.

I 1959 var det igjen Japan som skulle få misjonærer fra Betel. Da reiste Sigrunn og Oddvar Tegnander ut til en lang og arbeidsom periode. Bl.a. fikk de være med å bygge lokale i Tsuruga. Familien Tegnander er for tiden hjemme.

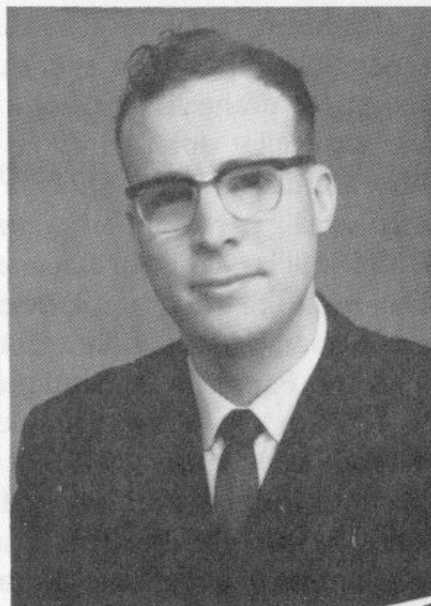
Nyeste misjonær fra menigheten Betel er søster Gerd Thorebraaten som i 1969 reiste til Kitutu-feltet i Kongo. Misjonskandidatene Mari og Lars Lornér holder på med utdanning og forberedelser til sitt misjonsfelt, Thailand.

Foruten sine egne misjonærer er menigheten med og støtter misjonær Winsevik i Japan, innfødte evangelister i Spania og Jugoslavia, samt arbeidet på Grønland.

Menighetens levende misjonsinteresse vises også av det årlige misjonsbudsjett som nå er på ca. 100.000 kroner.

Olga Skauge, Japan, Sammen med Japanske venner

Sigrunn og Oddvar Tegnader, Japan

Norunn og Martin
Ludvigsen
Kongo

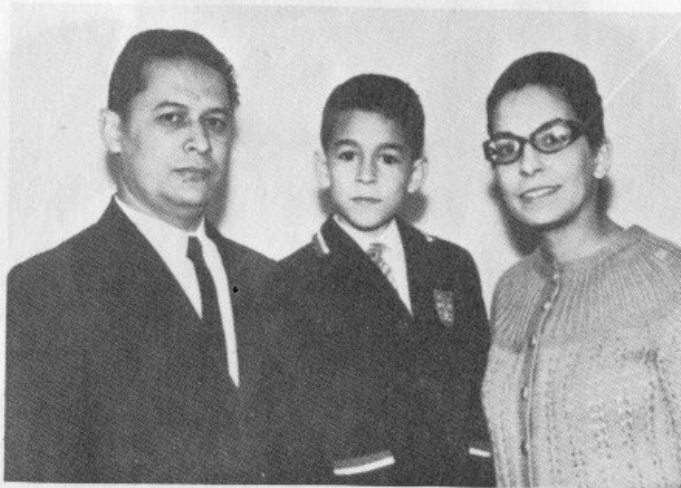

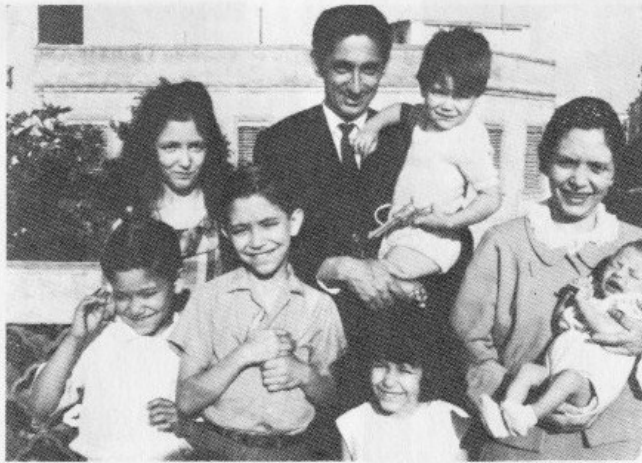
Asta Flatval
India

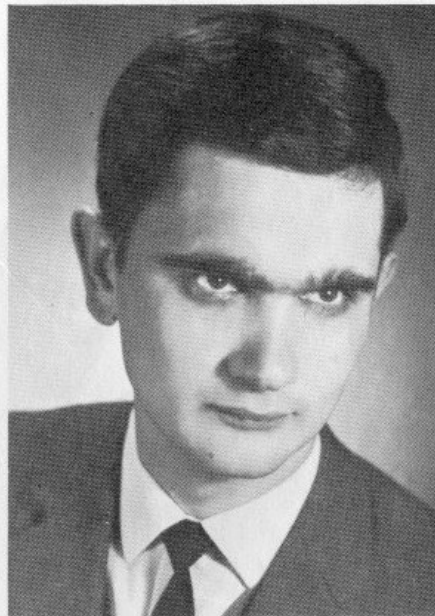
Gerd Thorebråten
Kongo

Humberto Martinez m/fam.
Spania.

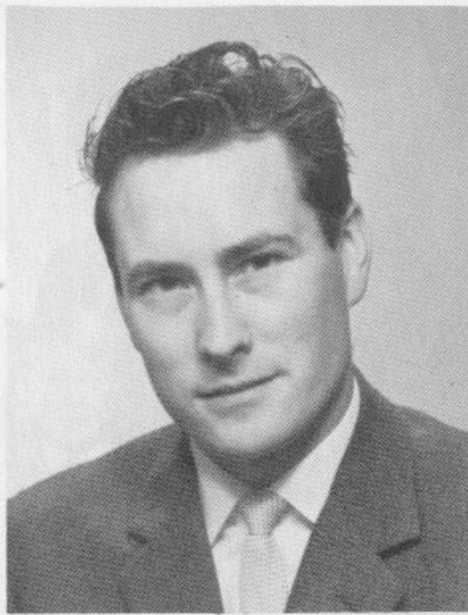
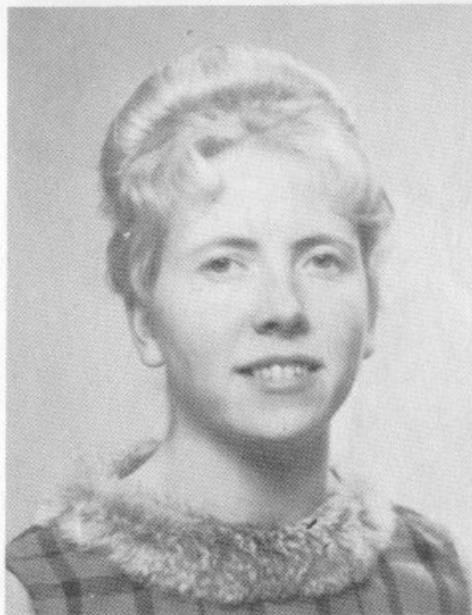

Jose Brito m/familie.
Spania

Mihael Kuzmic
Jugoslavia

Eva og Arne Winservik, Japan

Mary og Lars Lorner. Misjonskandidater for Thailand.

Forstanderfamilien i Jubileumsåret.
Morgan og Inger Kornmo. Edle, Liv, Sverre og Eirik.

„ENNU MEGET LAND Å INNTA”

Av og til kan det være givende å se tilbake og takke Gud for det som er gjort. Takke for de mange trofaste tjenere og for Guds hjelpende hånd. Men dermed vil en ikke slå seg til ro med de seire som er vunnet og de resultater som er nådd. Pastor T.B.Barratts ord kort tid før han døde: „Det er ennu meget land å innta”, er like aktuelle i dag.

Tiden er vanskelig og bærer endetidspreg over seg, men det gjelder fortsatt om å være tro i smått som i stort, og arbeide mens det er dag. La apostelen Paulus' ord bli et felles motto i arbeidet:

„Men ett gjør jeg: idet jeg glemmer det som er bak, og strekker meg ut etter det som er foran, jager jeg mot målet, til den seierspris som Gud har kalt oss til der ovenfra i Kristus Jesus” (Fil.3,14).